

fortrøstningsfuldt at skylle Munden med et Fader-
vor. — Naa, lad os inte fordybe os i disse gamle
Jammerskader!« afbrød han pludselig sig selv
og trykkede Haanden ind i Siden med et Smerte-
gisp.

Per vilde være bleven alvorlig forarget over
denne Tale, dersom han ikke havde forstaaet, at
det var en dødssyg og lidende Mand, der i sin
Forpinthed knap selv rigtig vidste, hvad han sagde.
Af samme Grund havde han heller ikke ladet sig
ængste synderlig af hans mistrøstige Udtalelser
om ham; han havde hele Tiden haft en Fornem-
melse af, at Manden var mere optaget af sin egen
Tilstand end af hans.

Endnu et Spørgsmaal gjorde han ham dog.
Han syntes, sagde han, at have fornummet, at
Bylivet og Byluften ikke rigtig passede for ham.
Om Professoren derfor ikke troede, det vilde være
heldigt, om han søgte at indrette sig saadan, at
han fremtidig saavidt muligt levede paa Landet?

»Jo, Gud bevares! Tag endelig paa Græs!
Der hører vi dog hjemme. Til Stenbroen duer
vi endnu inte i dette Slægtled. Og maaske heller
inte i det næste. — Naa, men bliv nu liggende et
Par Dage og faa Deres ærede Nerver lidt i Ro.
En Spiseskefuld Bromkalium om Aftenen kan jeg
ogsaa nok tillade Dem. Og saa forresten, kære
Lidelsesfælle, lad os bære vores fortykkede Tarme